

Akce č. 6

**VÝLET
NA KONOPIŠTĚ**

sobota 16. května - neděle 17. května 1998

BBCC

Milí přátelé,

to je nuda. Na **sobotu 16. 5.** máme už zase naplánován nějaký výlet na **Konopiště**.

Sraz máme v sobotu 16. 5. v 10:00 před (vlakovým) nádražím v Mirošovicích. (Autobusové nádraží tam stejně není.)

Cesta na sraz je ze začátku jednoduchá: z "brněnské" dálnice sjet doprava jakoby na Benešov, hned za sjezdem odbočit zase doprava do Mirošovic, na křižovatce doleva přes most a dál už nevím. Ale věřím, že všichni mirošovičtí vám ochotně řeknou, kde tam mají nádraží. Při obtížích volejte na naše mobily.

U nádraží polepíme slavnostně auta novými barevnými samolepkami **BBCC** (zevnitř na zadní okénko, proto se nemusíte bát o lak svého auta ani požáru při vznícení samolepky od horkého motoru), necháme auta u nádraží a pojedeme na kolech na Konopiště, kde si dáme oběd.

Protože budeme mít za sebou cca **35 km** a budou s námi děti, pojedeme zpět vlakem do Mirošovic k autům. Někteří zarytí cyklisté možná pojedou i zpět do Mirošovic na kole. U nádraží naložíme kola na auta a popojedeme cca 2 km k Pepovu srubu, kde nás čekají samé příjemné věci:

- již tradičně soutěž,
- netradičně **špízy na ohni** (připravuje Vrstevnice, cena na osobu: **50-70 Kč**) namísto buřtů,
- opět tradičně pivo a jiné nápoje (zajistí Honza a Vrstevnice),
- hra na hudební nástroje
- atd.

Ty, kteří chtějí přespat, prosím, aby si vzali **spacák**, event. **stan** protože srub je malý a vejdu se tam pouze tak 4 lidi. Ale zato ohniště je veliké a louka pro stany také. Zkrátka *V moři je místa dost*, jak zpívá Jarek Nohavica.

Přepokládaný počet účastníků: 23

Přepokládaný počet aut: 9

Přepokládaný počet piv: 40

Vaše otázky typu

kudy přesně povede trasa,

kolik stojí vlak,

kde se bude přesně obědvat,

kde je vlastně to pitomý nádraží v Mirošovicích, směřujte prosím na Pepu,

jaké koření bude použito na špízy směřujte prosím na Vrstevnici.

Honza

V Praze, 18. 5. 1998

Ahoj lidi,

určitě už netrpělivě vyhlížíte (zvláště pak některé nezúčastněné manželky), kdy na vás vyplázne „mej!“ jazyk a oznámí vám, že právě přišel file obsahující Konopí History. Takže je to tady a s tím

i neodvratný fakt, že máme za sebou již 6. akci **BBCC** - a to výlet na **Konopiště** (dále jen většinou Konopí).

Vzhledem k tomu, že tuto trasu připravoval Pepa a jak pravi jistý klasik a Brč: „*jednou je nikdy, dvakrát je zvyk*“, měla bych nechat Pepu, aby tento zápis, jako původce všeho, napsal sám. Ale skutečnost, že dodnes čekáme na Pepovu zprávu z jednodenního výletu na Kokořín (sobota 4. dubna !!!), zodpovědnost funkce kronikářky a výrok jistého klasika: „*opakování - matka moudrosti*“ mě nutí opět vzít klávesnici do ruky a zkusit ten materiál zase nějak zpracovat.

Vše začalo jako obvykle srazem.

V 8,50 u garáže - Honza Brčák a Adélka
- dvě Vrstevnice

A jak jinak následovalo již tradiční oblepování samolepkami **BBCC** - nyní zadní okno auta.

V 9,00 nás přestalo bavit čekat na Krejčíka, takže Honza bleskovým telefonátem zjistil, že Jirka teprve nakládá a hodlá přijet až na hlavní sraz. Nic tedy nebránilo tomu, abychom vyjeli směrem na Mirošovice. Cesta běžela podle plánu až do 9,13 (!!!), kdy Honza v Korunovačnické ulici zjistil, že nemá stan ani spacák. V 9,18 opět jsme vyjeli směrem na Mirošovice. (To, že rovněž nemá kytaru zjistil už nevím kde a celý večer si za to pak sebekriticky spílal nepublikovatelnými výrazy.)

Cesta po dálnici proběhla bez problémů a v 10,05 jsme stanuli v Mirošovicích u obchodu, aby Honza mohl koupit pivo (pokud vezmeme v úvahu, co všechno zapomněl, nutno konstatovat, že jeho připravenost se tentokrát rovnala nule) a abychom zjistili, kde je sakra to pitomý nádraží. Přitom jsme identifikovali dvě náruživé cyklistky ve vínovém favoritu BEZ samolepek **BBCC**, které se nám posledních 10 km neuvěřitelným způsobem pletly do cesty jako Irenu a Evu Pospíšilovy a rovněž nás dojeli Dvořáčkovi - tentokrát ale jen ve složení Radka a Toni. A přivítali jsme rovněž novou členku (od Ireny) - pro změnu Radku Dvořáčkovou (dále již jen Druhá Radka). Než jsme se stačili pozdravit, místní obyvatelé sedící na blízké lavičce nás náhle začali posílat k nádraží, takže jsme ihned věděli, že jsme zřejmě poslední a vyrazili jsme označeným směrem. Vzhledem k tomu, že nám ale místní vysvětlili cestu pouze podle zahrnout doprava a doleva, místo aby jednoduše načrtly vrstevnice, byla jsem v čele pelotonu vozů neupotřebitelná, což mělo za následek krátkou a neplánovanou exkurzi po Mirošovicích. Po této zkušenosti jsme se raději zeptali na každé křižovatce a v 10,20 jsme konečně stanuli na hlavním srazu - na nádraží v Mirošovicích.

Zúčastnění: Bohuňáci - Pepa, Jana, Vítek, Nikolka
Honza Brčák a Adélka
Vrstevnice a Vrstevnička
Brzi
Vaňci - Mírek, Hanka, Honza, Magda
Fialovi - Zdeněk, Jája
Krejčík - Jirka, Johanka
Pospíšilovi - Irena, Eva
Druhá Radka
Dvořáčkovi - Radka, Toni
Jítka Špechtová

Celkem tedy 23 lidí !!!!!

(zatím není počítán Lojza Píchal Pospíšil, přestože tiše ujíždí na kole z Prahy směrem na Konopí)

Po krátkém přivítání a naštvání výčepního v místní restauraci - u prvních 10-ti lidí těžce nesl fakt, že jsme používali jeho toaletu bez konzumace jeho nápojů, ale množství lidí, které se rozhodlo vykonat v jeho podniku tuto důležitou činnost ho nakonec odrovnalo tak, že jsme místo k prvnímu lesu mohli v 10,40 vyrazit na plánovanou cestu na Konopí.

Cesta začala typicky - Pepa máchl rukou, vyřkl svoji bájnou větu a po 500ti metrech zabloudil. Naštěstí ale jen krátce, takže zdržení se nakonec proměnilo ve vteřinovou záležitost a my jsme mohli nerušeně pokračovat směrem na Horní Lomnici. První fáze cesty se nám příliš nezamlouvala, protože vedla přes místní smeřák, ale **brzy jsme vjeli do lepších končin.**

Vzhledem k tomu, že jsem Pepovi slíbila, že nebudu do této etapy žádným způsobem zasahovat, držela jsem se na konci pelotonu a do své mapy koukala jen potajmu, ale našly se některé slabší povahy, které pro jistotu konzultovaly cestu se starousedlíky (později se ale rovněž odevzdaly Pepovu velení). Jinak cesta probíhala zatím v klidu - kola tiše předla, přehazovačky hlasitě přehazovaly a inženýři Fiala a Vaněk na konci pelotonu vedli vědeckou diskusi na různá nepřírodní témata.

V 11,32 v Horní Lomnici jsme zaznamenali první pád z kola - a nutno říct, že ten nejpotupnější. Jirka Krejčík se při kole uvedeném do klidu náhle zřítíl do pangejtu (kdyby býval neměl klipsny....).

... inženýři Fiala a Vaněk vedli diskusi na různá nepřirodní témata ...

A přes nádherné hořčičné pole zalité sluncem jsme zamířili **k Loretě**. Na tomto několikakilometrovém úseku cesty došlo k roztržení pelotonu na tři skupiny, přičemž Pepa, jako vedoucí, zůstal nezodpovědně v té poslední, což mělo za následek, že první a třetí skupina dojela na Loretu a druhá se ztratila. Tady jsme si pak po krátké výměně názorů v praxi ověřili, co znamená slogan „Různé produkty pro různé lidi“ (aneb jak řekla Irena: „**bez mobilu do přírody**“

... „bez mobilu do přírody nelez“ aneb Honza, Radka a Pepa u Lorety ...

nelezu“), protože kdybychom neměli bývali mobily, tak zřejmě na sebe čekáme ještě dnes. Zkrátka po bleskovém telefonu zjišťujeme, že zatímco my se na Loretě kocháme výhledem na okolí, druhá skupina se cpe na náměstí v Pyšelicích zmrzlinou. Sjeli jsme tedy za ostatními a ve 12,37 došlo před obchodem k další výměně názorů. Mirek Vaněk se domáhal oběda, který byl ale plánován až na Konopí. Pod tíhou jeho argumentů směřující k závěru, že buď pojedeme okamžitě na Konopí (kde se v tuto chvíli podle plánu nacházel pouze Lojza PP) nebo do nejbližší hospody jsme zvolili hospodu a obsadili jsme první podnik tohoto rázu pod náměstím. Útulnost a hygieničnost tohoto zařízení nás však přemluvila pouze k jednomu pivu (Mirek a Honza Vaňci, zřejmě již zaslepeni hladu, přesto požili něco k jídlu a kupodivu to přežili), ale přesto se tato krátká zastávka nesmazatelně vtiskla do historie **BBCC** (pro někoho zřejmě s nedozírnými následky) - Mirek Vaněk (chorobný milovník své vlastní postele a absolutní odmítač noclehů v cizím prostředí a stanu) zde pod rozkvetlými kaštanými (zřejmě omámen požitým jídlem) prohlásil, že pro něj by mělo smysl nocovat pouze na Šumavě. (Doufám jen, že v budoucnu nebude ani on ani já litovat toho, že jsem byla poblíž i se svojí kronikou.) Pak jsme popojeli kousek do restaurace Pyšelka, kde jsme v době 13,11 - 14,15 velmi příjemně poobědvali (někteří hladovci již podruhé).

Dobře najedeni a odpočati v příjemném prostředí jsme odjeli směrem k Poříčí nad Sázavou, kde sice v hospodě čekal Lojza PP (jel nám naproti z Konopí), ale Irena ho v zápalu rozhovoru s Druhou Radkou zapoměla vyzvednout a zamířili jsme na lesní cestu kolem Konopišťského potoka. Jeli jsme krásnou lesní cestou plnou kamení a kořenů a romantičnost tohoto kraje (odkud pochází spisovatel Vladislav Vančura) začala dopadat i na Irenu, která si náhle po 4 km vzpomněla na osamělého manžela, obrátila kolo (protože zde jí byl mobil z důvodu nevykryté buňky na nic) a ujížděla zpět do Poříčí. My ostatní jsme pokračovali dále na Konopí.

Z původně široké cesty jsme se ocitli na uzoučkém chodníčku typu vpravo stráň, vlevo potok, což v 15,05 na vlastní kůži okusila Radka, čímž se nejen zapsala na první místo pádů tohoto výletu, ale i všech pádů v historii **BBCC** vůbec. **Ačkoli jako jediná nepostřehla v původním plánu zmínku o koupání, ocitla se i s kolem - stylem padni jak padni - v Konopišťském potoce**, takže nám mohla zcela fundovaně sdělit, že toto místo není vhodné ke koupání, protože je zde plno bahna a špinavé vody. (Toni, nelituj zničeného filmu. I tento okamžik v nás nesmazatelně zůstane navždy.) A zatímco my jsme byli rádi, že Radka přežila vše jen s malinkou oděrkou na noze, ostatní turisté nelibě nesli, že jsme na tomto úzkém a poměrně frekventovaném místě způsobili dopravní kolaps srovnatelný s Letenskou plání ve špičce. Rychle jsme vytahali z batohů různá rezervní oblečení, aby se Radka mohla převléci a zjistili jsme, že v tomto směru je ze všech nejvybavenější nejmladší členka Johanka, která se svými čtvero kalhotami překvapila i samotného otce Jirku - její oděv se ale zase vzhledem k velikosti stal nepoužitelným. No a pokračovali jsme dál.

... Radka se i skolem ocitla

v Konopišťském potoce ...

BBCC

To, čím jsme dalších asi 1,5 km projížděli se ovšem cestou nedá nazvat vůbec (a nutno říct, že kolemjdoucí si při pohledu na nás klepali na čelo), protože buď jsme kola přetahovali přes různé velké úlomky skal, nebo jsme je podstrkávali pod padlými stromy. Že cesta není sjízdná dokazoval rovněž fakt, že z kola slezl i Brzi. V 15,32 nás dohnala Irena - tentokrát již s Lojzou PP (**a už je nás 24 !!!**), který se nám ale brzy stal trnem v oku, protože zatímco my jsme svá horská kola vlekli přes úlomky skalního masívu a tiše spílali Pepovi, Lojza se svým galuskovým ořem na rameni a s úsměvem na rtech lehce poskakoval ze skalky na skalku. Ale nakonec jsme přece jen prošli a zakrátko jsme se již ocitli v lesnatém parku poblíž Konopí.

V 16,22 jsme stanuli na břehu zámeckého rybníka a za zády jsme konečně spatřili věže zámku. Koupání (zde již plánované) nakonec absolvoval pouze Pepa, Honza a Šmudla, pro Radku byl tak snadný přístup do vody nedůstojným (a kolu se do vody již evidentně nechtělo) a my ostatní jsme podlehlí vlivům počasí a teplotě vody a raději jsme se věnovali občerstvování, focení a diskusi na téma vlak.

V 16,45 nás opustila Jitka - vzhledem k jakýmsi povinnostem v Praze potřebovala stihnout vlak z Benešova v 17,19. My ostatní jsme pak na nátlak Jirky, že Johanka (která evidentně o nic takového nejevila zájem) musí vidět medvědy, objeli rybník a jeli jsme k zámku.

V 17,00 jsme stanuli nad zámeckým příkopem a společně s Johankou sledovali medvěda dole pod námi. Jako prvního to samozřejmě přestalo bavit Mirka, který se vydal na obhlídku objektu - za chvíli se ovšem znechucen vrátil s poznáním, že ti amatéři použili na renovaci objektu umělou omítku - šlendrijáni, čímž další pobyt v tomto romantickém místě znechutil i nám a sebrali jsme se k odchodu.

V 17,40 jsme byli na nádraží, kde k našemu údivu Jitka stále čekala na svůj vlak v 17,19. Lojza PP se s námi rozloučil a se slovy „Počkám na vás v Mirošovicích na nádraží“ (čimž nás mimochodem velmi pobavil) odjel po vlastní ose. My ostatní jsme se opět občerstvovali, kupovali lístky, volně konverzovali a někteří opět typicky bručeli, že je to nuda. Čas nám ale rychle uběhl a v 18,19 jsme odjeli.

V 18,42 nás v Mirošovicích na nádraží uvítal Lojza PP, já jsem upadla do mdlob a snažila jsem se marně zjistit, jakým stopem jel nebo kde přistoupil (což Lojza PP samozřejmě popřel) a Brzi zamáčknu slzu v oku při představě, že to s Lojzou PP odmítl absolvovat. Pak jsme rychle nahodili kola na auta, Radka se konečně převlékla do svého suchého oblečení (zvláště Toniho mokasíny o tři čísla větší jí slušely) a odjeli jsme ke srubu, kde nás čekaly už jen samé příjemné věci - táboření, oheň a večeře.

Už po cestě na Konopí jsem pojala drobné podezření, že někteří se zúčastnili jen kvůli jedinému bodu v programu - špízy na ohni, protože to bylo poměrně často diskutované téma. A teď se dočkali. O tom, že se zdařily mě přesvědčil nezvratný fakt, že se Mirek nenudil, pomlaskával si, nenutil rodinu k odjezdu a dokonce příjemně bavil okolí. Zkrátka moudrost našich babiček: *dobře najedený chlap = poloviční starost* opět dostala svému významu a protože těch dobře najedených bylo kolem ohně plno, strávili jsme společně příjemný večer během kterého Vítek oslavil své 16-té narozeniny, čímž se definitivně zařadil mezi chlapy a tvrdé jádro **BBCC** jmenovalo do funkce pokladní Hanku Vaňkovou - o její svědomitosti svědčí i fakt, že okamžitě uzmula z kroniky podložku, změnila ji na pokladní knihu a pokladní doklady a hotovost za pivo a maso vydávala pouze proti podpisu.

Po půl jedenácté nás valná většina s výkřikem ZOPAKOVAT !!! (Pepo klid, tím nemysleli tvůj výlet, ale moje špízy) opustila a zamířila ku Praze. My ostatní (Bohuňáci, Brčáci, Krejčíkovci, V&V a Brzi) jsme se odebrali ke spánku *po půlnoci*. Původně měli spát ve srubu děti, Vítek a Jana a tvrdé jádro ve stanech, ale po té, co byl Pepa náhle odvolán stranou na poradu s Janou, změnil svůj názor a pod záminkou, že musí hlídat srub odešel spát k dětem. Noc byla teplá a klidná, rušená pouze chrápáním ze stanu od Krejčíků (zřejmě Johanka) a faktem, že stany chlapi postavili na stráni (jejich omluvou je pouze to, že na jediném rovném místě v okruhu kilometru stojí srub), což mělo za následek neustálý samovolný pohyb spících směrem dolů.

A probudili jsme se do krásného rána zalitého sluncem. Krejčíkovi odjeli ihned domů zjistit, jak nedozírné následky bude pro ně nocování mít, protože o této drobnosti Jirka Ilonu jaksi před odjezdem (nezodpovědně) neinformoval. (Ilono, ale věř mi, že domácí vězení a klečení na hrachu je ohraná písnička. Za trest ho pusť zase s námi.) No a po dobré snídani jsme v 9,36 odjeli i my (Brzi, Brčáci a V&V) k Brzimu na chatu do Borku u Jílového. Ačkoli Brzi tvrdí, že tam jezdí často, podařilo se mu cestou 2x zabloudit, čímž mě, vzhledem ke stavu mé benzínové nádrže, příliš nenadchnul. Ale čtyři kola hold nejsou dvě.

V 10,30 jsme konečně dosáhli cíle - vážení, mohu vás ujistit, že na příští výlet nás očekává příjemné ubytování ve stylu staršího letního sídla (t. č. v lehké přestavbě), se splachovací toaletou (na verandě) a se zahradní sprchou (voda o teplotě cca 4° C). A Brzi je navíc skvělý hostitel (bohužel čokoládové lázeňské oplatky vám už asi nenabídne).

Krátkým výletem na T. O. Borovíčko, který jsme absolvovali, vás již nebudu unavovat, protože šlo o moji soukromou prosbu (kterou chlapci vyslyšeli) a dalo by se to shrnout jediným heslem - návrat do mládí. Předčilo to mé očekávání, protože jsem zjistila, že je mezi námi zřejmě ještě dost těch o 16 let mladších, kterým není za těžko strávit víkend v lese a spát kolem ohně a to je dobře. Dá se říci, že největším zklamáním bylo pro mě zjištění, že dáma zvaná příroda za těch 16 let neuvěřitelně zestárla a je to na ní vidět (doufám jen, že na mě je těch 16 let vidět méně). Kluci díky a za odměnu ti Brzi nebudu na příštím výletu kecat do mapy.

No a ve 13,15 jsme opustili Brziho, aby mohl v klidu vyplít rybízy, a odjeli jsme směrem ku Praze.

Rekapitulace:

Počasí:	slunečno, místy polojasno - prostě nádhera a ideální počasí na výlet na kole
Celkem jsme ujeli:	33,44 km (Lojza PP neustálým pojížděním mezi Prahou, Konopím a Mírošovicema ujel ale podstatně více - odhadem 80 - 90 km)
Průměrná rychlost:	cca 11,3 km/hod.
Celkový čas:	2:58:08 hodin
Cesta:	vesměs příjemná nenáročná trasa, kterou bez problémů zvládne i 7-leté dítě
Celkem se zúčastnilo:	24 osob + pes
Celkem nocovalo:	11 lidí + pes

Tímto se s vámi (doufám jen) na 14 dní loučím a v Borku u Brziho AHOJ!!!

Vrstevnice

Dovolím si dnes pouze dvě poznámky o **Vrstevnici**:

Bylo by třeba popsat alespoň na jednu stránku nepřekonatelnou **chut' špízů**, které připravila. Koho to ale zajímá, ať jede příště také.

Reaguji na nejapné připomínky některých z vás a říkám vám, že kvůli těmto zprávám je v práci někdy do 22 hodin, jindy zase vstává v 5:30.

Honza